

Анатолій Мойсієнко

Вірші

Дорога - спромоги моєї вінець,
Не відає тогів ранкова дорога;
Й вечірня дорога, натомлена вщерть,
Не відає тогів.

Дорога - знемоги неспитий бальзам,
На спраглих устах - золота соломинка...
І жилки тремкої невидимий злам
У юних зіницях неюної жінки.

Дорога - нітрохи жалкого плачу -
Лише полинове томління.
Голінний до лету, до неба лечу,
Землі присягаю колінно.

Єдина моя - і знемога, й спромога -
Ранкова дорога, вечірня дорога.

Валують собаки і вітер,
І дощ, мов стожильний батіг,
Круту каліграфію літер
Кладе на поріг.

Чистопису слова і долі
Ви вчили в години лихі -
Нікого по всім видноколі,
Нічого, окрім юги.

Здавалосьь, над всеньким цим світом -
Нікого й нічого, лиш біг...
І долю на сходах крутих
Потоптаню несамовито.

І тільки собаки та вітер...
Та дощ, мов стожильний батіг.

Ця рання паска - зовсім без тепла.
І без тепла моя німа зажура...

Мій давній вірш примерзлий до підмурку,
Мов до летовища аероплан.

І щиро в очі небу зазира,
І на мою німує безнадію...
Мовчить заобрій, і мовчить зоря,
І я мовчу... Й нічого вже не вдію.

Тут холодина... Споконвічний піст.
Спокутуй кожен гріх - за цілу вічність.
Хай інший паску запаху їсть.
Хай інший келих підійма зазвично.

Ні відчаю в душі... Лише оскома.
І скуті кригою мої аеродроми.

xxx

І перший сніг – ні радощів, ні втіхи
На чорногруддя дум моїх і днів.
Нудні поради і слова нудні...
І лихом не розрадити вже лиха.

Ні крихти за душею в крамаря.
Розпродано товар увесь до крихти...
Спіткатися... і знов спіткатись... й бігти –
Допоки день, допоки ще зоря.

Світ за очі – за гори і моря.
Але не сніг, а біг, а чорногруддя...
Де по вдяганці зустрічають й судять,
Й поради тичуть, наче хабара.

А лихо поганя вже інше лихо...
І перший сніг – ні радощів, ні втіхи.

x x x

І завірюха падолисту,
І дум осінніх завірюха...
І тільки друга треба, друга,
Аби навznak не впасти хлистом,

Аби у паморозь імлисту
Не впасти ниць в німу задуху...
І тільки друга треба, друга,
Щоб вистоятъ. І всоте вистоятъ-

Над сиву скруху недолугу,
Над скруту люту, як терпуг,
Над завірюхи і зав"юги,
Над всі наруги із наруг...

І тільки друга треба, друга.
І вже не скруха, як є друг.

х х х

Аж гнуться хмар важезні мажі
Й за Перекоп уже риплять...
І серпень нам про осінь каже,
І наші думи нам болять.

Мов татъ, принишк за дальнім кряжем
Вітрище й ніздрі роздува...
І серпень нам про осінь каже,
І наші нам болять дива.

Сова у ніч - самотнім стражем...
І сум туманом огорта.
І серпень нам про осінь каже,
І наші нам болять літа.

Болить крута нам доля наша...
І серпень нам про осінь каже.

"АРТЕК"

Згадаю: море - як моріг
Від Аю-Дагу до Алупки...
І мов моріг, дитячий сміх,
Що огорта маленьку шлюпку.

Згадаю: хвиля шаленіла...
В облозі думного хмариння

Душа пеклась, німіло тіло...
Скрипіла вежа старовинна...
Об берег билась чайка біла,
І співчувало їй каміння.

Згадаю: урвище круте,
Тінь кипариса, чайки блискіт...
І вібчоруський цей "Артек"
Під сивим сонцем українським.

xxx

Цей сум мене до жалощів схилив...
Мотив дощу на думне безголів'я...
На стійбищі безслав'я і хули -
Марнота слів, а чи німе безслів'я.

З'юрмилось люду хтивого довкруг.
Серед папуг - й собі папугою годиться.
Мотив дощу, який в душі не вщух,
Мотив дощу, який не вщух в зіницях.

На стійбищі хули і похвали
Когось жаліть і ревно зневажати...
Квилінь безмежна, неземна квилінь
(Голосить вітер чи голосить мати...) -

Дай Боже, вам такого не спізнати.
...Мотив дощу до жалощів схилив.

х х х

Зітхає вітер полинами,
І поміж нами на межі -
Мала церковця. Й Лемеші.
І ця дорога поміж нами,

Що знає стільки на віку...

Але не знає і на йоту
Про полинову цю гіркоту
В вінку докорів і спокут.

І юну втіху знає хтось
В обіймах долі нелукавих,
Де нам уже стрункий, гілкавий
Дороги не перейде лось.

Збулось. Усе. Навік. Нараз.
Лиш ця дорога не збулась.

х х х

Останні відроги Карпат
Вчепились у спогад останній.
Останні меди виноград
До губ моїх - на розвітання.

Й вечірнього потяга кпин
Вгамовано сном солодющим,
Й такий золотий безупин
У сну золотій шкаралущі.

Віддалена варта ялиць -
Крізь пащу тунелю холодну...
І променем спинена мить
Над самим бескеттям безодні.

...Й самотнім відрогом тремтить
Над прірвою промінь самотній.

х х х

Доречне все. Лише судома
Щораз цупкіш бере за плечі.
І день волочить тіло втоми
У надвечір'я недоречне.

Доречне все. Лиш кволі болі
Стають ураз тобі по вінця.
І навіть та червонолиця
Гладишка, що на частоколі,

Доречна. Гречна, як ніколи,
Гладечно пнеться у зіниці:

- Водиці мо' тобі, бо спечно...
Доречно вкрай, як ні крути.
І все у світі цім доречне.
І недоречний тільки ти.

28 червня 1999 року

З ТРАХТЕМИРІВСЬКОГО ЦИКЛУ

* * *

Столице козацька, це ж де твої стяги,
Хоругв переможних яса?
Що рівна зеніту - козацька відвага
Призахідним сонцем звиса.

Агей, лиш багряно-сумні небосхили
Про давню годину ячать...
Столице козацька, де взять мені сили
Ту славу спочатку почать?

Куйовдять туманець вітри волохаті...
І радість пекуча, і туга німа...
І мій Трахтемирів лише в цій баладі -
На карті давно вже нема.

* * *

Травнева тиша тоне, тоне...
Танок тополь... Терновий тин...
Там тане Таня... Тонкостанно...
Там тільки ти, Танющик, ти.

Тремтіння тіней... туркотіння...
Тремке томління тет-а-тет...
Тремкі тенета тихомрійні

Тче тріолет, тче тріолет...

То таїна така тройзільна –
Тур тятіву тугу трима...
Та течія травневохвильна,
Терпкий трояндовий туман,
Той тепловійний тиховирій -
То Трахтемирів, Трахтемирів...

* * *

До полину тут горнеться ожина,
Малий струмок спішить до рівчачка...
Тут між шипшин мені цвіте дружина
І між латать мені цвіте дочка.

Метелик загубивсь у срібній тиші.
Під парасоллю соняха - бджола.
Тут падають ранети прямо в вірші,
Орбіти строф згойднувши вкруг чола.

На скатертині, на самобранці,
Прямо край стежки, ледь на обочі,
Чай запахущий п"ємо досхочу,
Смородини гілка плава у склянці.

Каже Танющик: на бруньці кожній
Настояно сміху нам повні очі,
А ще кохання нам наворожено
На кожній гілці, на бруньці кожній.

Ми молоді такі... зелено-молодо!..
Ранок навколо тишу п"є...
Сміхом веселим склянки надколото,
Сонце променем чай помішує.

● * *

Не в квітні ми.
Але не в квітні ми...
Не в квітні... Де зимотно й без зими.
Зимотно і самотньо й без тюрми.

Але не в квітні ми,
але не в квітні ми.

Знімів струмок
і соловей знімів,
І з ними й ми знімили вже самі...
Лише мотив громів,
лише мотив громів...
Але не в квітні ми,
але не в квітні ми.

Крильми не злине птаха,
і крильми
Не злине пісня,
що знімили ми.
Але ж німі слова уже,
уже слова німі...
Але не в квітні ми,
але не в квітні ми.

* * *

Нікого і нічого,
нікого і нічого
У хаті цій уже давно нема.
Ні образів, ні образу святого...
Ранкова сутінь і вечірня мла.
Мала стежина
й широчінь-дорога,
Що вклякли у бездонну каламуть,
Ніколи і нікого,
ніколи і нікого
Сюди вже по собі не приведуть.
На пагорбі,
де замість епілога
Цих дум гіркущих –
лиш вітри круті,
На пагорбі, як стій, моя німа
тривога
При кетязі
калини
золотім.